

Vergeten kronieken uit de geschiedenis

Vergeten kronieken uit de geschiedenis

Enes Ulusoy

Schrijver: Enes Ulusoy
Uitgegeven via: Brave New Books
Jaar van uitgave: 2026
ISBN: 9789465385051
© Enes Ulusoy

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Voorwoord	10
De vergeten dimensies in historiciteit.....	13
Het begin van de schepping	22
De eerste moord	25
De opkomst van afgoderij.....	30
De tragiek van de Kinderen van Israël	34
De weg van 'Isa verduisterd.....	40
Herkenning zonder erkenning.....	49
Het kosmische kwaad.....	57
De theologische onderbouwing van het kosmische kwaad.....	71
De duivelse erfenis van 'Abdallah ibn Saba'	77
De crypto-Joden van de moslimwereld.....	81
De bankiers van Babel: de Joodse weelde.....	90
Een duistere bladzijde in de geschiedenis: De bipolaire Messias	112
De val van het Osmaanse Rijk	130
Mustafa Kemal en de geboorte van de Turkse Republiek	143
De afschaffing van het kalifaat.....	148
De latere toestand van de Dönme.....	155
Een ultrakorte geschiedenis: de afgelopen honderd jaar vanuit een ander perspectief	220
De toekomst in het licht van het verleden	236

Voorwoord

De geschiedenis is niet slechts een verzameling van gebeurtenissen uit het verleden, maar een spiegel waarin wij de diepste inzichten over onszelf, onze gemeenschap en onze beschaving kunnen aanschouwen. De islamitische geschiedenis in het bijzonder is een rijke en indrukwekkende bron van lessen, waarden en reflectie. Zij vertelt het verhaal van een openbaring die harten hervormde, samenlevingen omvormde en de loop van de wereldgeschiedenis bepaalde. Het bestuderen van deze geschiedenis is niet alleen een eerbetoon aan onze voorgangers, maar ook een noodzakelijke stap in het begrijpen van onze eigen plaats in de wereld.

In dit boek, *Vergeten kronieken uit de geschiedenis*, tracht ik de hoofdstukken van deze geschiedenis te heropenen met een beschouwende blik, want de ware waarde van geschiedenis ligt niet enkel in het weten, maar in het begrijpen. Zoals de wijze uitspraak luidt: *“De gelukkigste mensen zijn zij die leren van het verleden van anderen.”* Het is onze verantwoordelijkheid om lessen te trekken uit de overwinningen en nederlagen, de oprechtheid en de fouten van de generaties die ons zijn voorgedaan, opdat wij niet struikelen over dezelfde stenen.

Wie het heden wil doorgronden, moet het verleden kennen. Vele geopolitieke, diplomatieke en maatschappelijke verschuivingen van vandaag vinden hun wortels in historische gebeurtenissen, beslissingen en omwentelingen. Zonder inzicht in deze context blijven onze analyses oppervlakkig en onze oordelen onvolledig. Historische kennis biedt helderheid te midden van de mist van het heden.

Bovendien opent de studie van de geschiedenis de deur naar de toekomst. De mensheid is geen geheel van willekeurige

bewegingen, maar kent patronen, terugkerende motieven en vergelijkbare crisismomenten. De geschiedenis is, zoals men zegt, *de leraar van het leven*. Wie deze leraar aandachtig beluistert, kan niet alleen begrijpen waar hij vandaan komt, maar ook waarheen hij onderweg is. In een tijd waarin verwarring en desinformatie de boventoon voeren, biedt een correcte studie van de geschiedenis richting, perspectief en hoop.

Al vanaf mijn middelbare schooltijd was ik een gepassioneerd liefhebber van geschiedenis. Mijn enthousiasme was zo groot dat ik vaak in levendige discussies verzeild raakte met mijn geschiedenisdocenten over historische figuren en gebeurtenissen. Gedurende mijn universitaire jaren is mijn passie voor geschiedenis alleen maar gegroeid. In die periode begon ik me steeds meer te verdiepen in authentieke archieven en historische documenten. Een van mijn belangrijkste onderzoeksvelden werd de complexe geschiedenis van de Joods-Moslimrelaties.¹ Dit boek is dan ook het resultaat van jarenlang intensief onderzoek, waarbij de hoofdstukken grotendeels voortkomen uit de studies die ik vanaf die tijd heb verricht. Het is het product van een langdurige en diepgaande zoektocht naar kennis. Moge dit boek een bescheiden bijdrage zijn aan het hernieuwen van onze band met de geschiedenis, niet als een dode herinnering, maar als een levende gids.

Geen enkel boek kan perfectie naderen. Er bestaat maar één perfect en onfeilbaar boek en dat is het Boek van Allah. Al-Muzani zei over al-Shafi'i dat hij zijn boek *al-risāla* tachtig keer had uitgelezen en elke keer fouten tegenkwam. Daarop zei al-Shafi'i: "Allah heeft

¹ Voor zover ik weet, ben ik de eerste in Nederland die zich heeft toegelegd op uitgebreid academisch onderzoek naar de Dönme. Het is dan ook bijzonder teleurstellend dat deze sekte zo weinig aandacht krijgt, ondanks de aanzienlijke invloed die zij heeft uitgeoefend.

bepaald dat geen enkel boek, behalve Zijn Boek, volmaakt kan zijn.” Deze waarheid geldt vanzelfsprekend ook voor dit werk. Wat aan fouten, vergissingen of tekortkomingen in dit boek te vinden is, is het gevolg van mijn eigen tekortschietende ego. Wat erin aan kennis, wijsheid en zegen te vinden is, komt van Allah alleen. Ik vraag Allah om dit werk van mij te aanvaarden als een voortdurende liefdadigheid (*ṣadaqa jāriya*), en mij de beloning ervan te schenken in het hiernamaals. Moge Allah dit boek tot een bron van veel goeds maken, en het dienstbaar stellen aan de mensheid. Amin!

De vergeten dimensies in historiciteit

De meerwaarde van deze geschiedkundige studie ligt in het feit dat zij zich volledig laat inspireren door de Koran en de authentieke overleveringen in de islamitische literatuur, waaronder hadithbronnen en klassieke historische werken. Een fundamenteel probleem met veel hedendaagse geschiedkundige studies – ook die afkomstig zijn van moderne moslimintellectuelen – is dat zij vaak gekleurd zijn door eurocentrisme, ofwel gebaseerd zijn op westerse denkkaders en concepten van historiciteit. In plaats van te vertrekken vanuit islamitische epistemologieën en bronnen, nemen deze studies seculiere uitgangspunten als norm, waarmee zij onbedoeld een wereldbeeld reproduceren dat niet neutraal is, maar diep geworteld in een specifieke, vaak postkoloniale, westerse context. Dit leidt niet zelden tot vervormde interpretaties van de islamitische geschiedenis, waarin de intrinsieke spiritualiteit, het goddelijke handelen en de morele orde die in de islamitische traditie centraal staan, naar de achtergrond verdwijnen of gereduceerd worden tot sociologische verschijnselen.

Een ander veelal genegeerd aspect in hedendaagse geschiedschrijving – met name binnen seculiere, academische en diplomatieke kringen – is de rol van het kwaadaardige, het diabolische, in de loop van de geschiedenis. Vanuit islamitisch perspectief is de geschiedenis niet slechts een aaneenschakeling van economische, sociale en politieke factoren, maar een toneel waarop ook metafysische krachten werkzaam zijn. De Koran maakt duidelijk dat Iblies, de aartsvader der satans, en zijn legers actief trachten de mensheid te misleiden, te verdelen en af te leiden van het pad van rechtvaardigheid. Allah, de Almachtige, zegt in de Koran: “Inderdaad, de satan is voor jullie een vijand, dus neem hem

als vijand.”² En in een andere passage waarschuwt Allah, de Almachtige: “Had Ik jullie, o kinderen van Adam, niet bevolen om de satan niet te aanbidden – waarlijk, hij is voor jullie een duidelijke vijand?”³

Allah, de Almachtige, beschrijft uitvoerig in de Koran waarom en hoe de diaboliek is ontstaan en verder tot ontwikkeling is gekomen. Allah, de Almachtige, openbaart het volgende hierover: “Toen Wij tot de engelen zeiden: ‘Buig eerbiedig neer voor Adam,’ bogen zij zich eerbiedig neer, behalve Iblies; hij weigerde en was hoogmoedig, want hij was een van de ongelovigen. En Wij zeiden: ‘Adam, jij en je echtgenote mogen de tuin bewonen en jullie mogen ervan in overvloed eten waar jullie maar willen, maar jullie mogen deze boom niet benaderen, want dan behoren jullie tot de onrechtplegers.’ Toen liet de satan hen daaruit afdwalen. Zo bracht hij hen uit de plaats waarin zij waren, naar buiten, en Wij zeiden: ‘Daal af, elkaar tot vijand; en tijdelijk is er voor jullie op de aarde een verblijfplaats en vruchtgebruik.’ Toen nam Adam van zijn Heer woorden in ontvangst en Hij wendde zich genadig tot hem; Hij is de Genadegever, de Barmhartige. Wij zeiden: ‘Daal allen eruit af. Als er dan van Mij een leidraad tot jullie komt, dan hebben zij die Mijn leidraad volgen niets te vrezen, noch zullen zij bedroefd zijn. Maar zij die ongelovig zijn en Onze tekenen loochenen, zij zijn het die in het vuur thuishoren, zij zullen daarin altijd blijven’.”⁴

In een ander Koranfragment zien we dat Iblies zijn eigen kwaadaardige agenda heeft over de mensheid. Allah, de Almachtige, verhaalt dat Iblies tegen Hem zei: “Mijn Heer, omdat U mij misleid hebt, zal ik voor hen op de aarde (alles) schone schijn

² Koran, 35:6.

³ Koran, 36:60.

⁴ Koran, 2:34-39.

maken en ik zal hen zeker allen misleiden, behalve Uw dienaren onder hen, die toegewijd zijn.”⁵ Iblies zei ook: “Hoe lijkt het U? Dit is hij die U meer geëerd hebt dan ik. Als U mij uitstel verleent tot aan de opstandingsdag, dan zal ik zijn nageslacht op maar enkelen na in bedwang houden.”⁶

De klassieke geleerden van de islam begrepen deze metafysische dimensie als een wezenlijk onderdeel van de geschiedenis. De prominente historicus en hadithgeleerde Ibn Abi al-Dunya (gest. in 894 AD) compileerde zijn boek *makā'id al-shaytān* waarin hij de listen en manipulatietechnieken van de satans aan de hand van overleveringen uiteenzette. Deze listen en manipulatietechnieken hebben in elke tijd grote invloed gehad op de koers van de geschiedenis. Daarom was het belangrijk om deze vast te leggen voor de mensen.

De bekende islamgeleerde Abu Hamid al-Ghazali (gest. in 1111 AD) schreef in meerdere werken van hem over de diaboliek en de kwaadaardige invloed ervan op de wereld en de mensheid. Hij systematiseerde zelfs de studie van deze diabolische invloed en categoriseerde de mensen in verschillende soorten afhankelijk van hun zwakten en minpunten die ervoor zorgden dat ze ten prooi vielen aan de diaboliek. Zijn behandeling van de diaboliek is diepzinnig, moreel-spiritueel en gebaseerd op Koran en overleveringen van de profeet (vrede zij met hem) en de vrome voorgangers. Zijn bekendste werk waarin hij dit uitvoerig bespreekt is *ihyā' 'ulūm al-dīn* (letterlijk: *Het herleven van de wetenschappen van de religie*).⁷ Hoewel al-Ghazali vooral focust op

⁵ Koran, 15:39-40.

⁶ Koran, 17:62.

⁷ Het is bekend dat dit boek hier en daar onnauwkeurigheden en misvattingen bevat — zoals overigens elk ander boek kan bevatten.

het innerlijke leven, dus de ziel, erkent hij ook dat Iblies via mensen werkt aan bredere maatschappelijke en politieke misleiding. Daarom waarschuwt hij bijvoorbeeld nadrukkelijk voor corrupte religieuze geleerden (*‘ulamā’ al-sū’*) die met wereldse intenties de religie verdraaien — iets wat hij ook verbindt aan satanische invloed. Deze mensen, stelt hij, zijn “soldaten van Iblies in het gewaad van vroomheid.” Dus volgens al-Ghazali en de bredere islamitische traditie zijn veel vormen van heterodoxie niet slechts intellectuele dwalingen die geïnnoveerd worden door corrupte geleerden, maar ook spirituele fenomenen, geworteld in de diabolische misleiding.

Het sektarisme is onlosmakelijk verbonden met de diaboliek. Het ontstaan en de verspreiding van sektarische stromingen in de islamitische geschiedenis zijn niet louter toe te schrijven aan intellectuele meningsverschillen of politieke omstandigheden, maar ook aan subtiele vormen van misleiding die hun wortels hebben in satanische invloed. Onze klassieke geleerden waren zich ten volle bewust van deze gevaren. Zij hebben daarom uitvoerig geschreven over de oorsprong, kenmerken en gevaren van sektarisme, niet alleen om de waarheid te verdedigen, maar ook om

Alleen het Boek van Allah, de Koran, is onfeilbaar en absoluut volmaakt. Het is daarom een *logical fallacy* om te stellen dat wij de werken van al-Ghazali niet mogen benutten vanwege die fouten en onvolkomenheden. Een dergelijke opvatting zou ertoe leiden dat van de rijke islamitische literatuur niets anders overblijft dan de Koran alleen. De juiste houding is om de fouten eerlijk te erkennen en tegelijkertijd de verdiensten te waarderen. Dit is precies wat de geleerden door de eeuwen heen hebben gedaan met *Ihyā’* — zij wezen op de onjuistheden, corrigeerden deze of stelden samenvattingen op waarin de fouten werden vermeden. Dit doet geen enkele afbreuk aan de reputatie van al-Ghazali, want iedere mens maakt fouten. Integendeel, het getuigt van de integriteit van de islamitische geleerden, de sterke authenticiteit van hun werken en de hoge waarde die moslims hechten aan waarheid en oprechtheid.

de gelovigen te beschermen tegen verdeeldheid en spiritueel verval. Beroemde werken zoals *al-farq bayna al-firaq* van al-Baghdadi en *al-milal wa al-niḥal* van al-Shahrastani zijn daarvan sprekende voorbeelden. Deze boeken bieden niet alleen een systematische beschrijving van de uiteenlopende stromingen, maar leggen ook bloot hoe afwijking van de rechtgeleide weg vaak het gevolg is van de listen van satan.

De bekende historicus en islamgeleerde ‘Abdurrahman ibn al-Jawzi (gest. in 1201 AD) schreef een van de meest indringende werken over de listen van Iblies, getiteld *talbīs ‘iblis* (letterlijk: *De misleiding van Iblies*). In dit monumentale boek onthult hij hoe de duivel mensen van uiteenlopende maatschappelijke en religieuze lagen op geraffineerde wijze misleidt – niet alleen de zondaars, maar juist ook de vromen, geleerden en asceten. Hij maakt hierin gebruik van een combinatie van Koranverzen, profetische overleveringen en scherpe observaties uit de islamitische geschiedenis. Hij beschrijft bijvoorbeeld hoe sommige zogenaamde asceten (*zuhhād*) in de val trapt van trots en wereldverzaking die niet gebaseerd was op de profetische traditie, maar op extreme zelfkastijding en buitenissigheden – iets wat hij duidt als een satanische vervorming van oprechte toewijding. Ook waarschuwt hij voor hoe geleerden soms hun kennis misbruiken om prestige te verwerven of meningen te forceren, en zo – vaak ongemerkt – de dienaars van satan worden in plaats van de dienaren van Allah, de Almachtige. Ibn al-Jawzi gaat zelfs zó ver dat hij in afzonderlijke hoofdstukken de misleiding van uiteenlopende groepen systematisch ontrafelt: van Joden, christenen en sektarische bewegingen tot filosofen en soefi’s. Het gaat hier niet om willekeurige categorieën, maar om historische groepen die diepgaand vorm hebben gegeven aan het intellectuele, spirituele en politieke landschap van de menselijke geschiedenis. Hun invloed strekt zich uit tot in onze tijd. Een

aanzienlijk deel van zijn boek wijdt hij aan de dwalingen en gevaren van heterodoxe soefi's. Met scherpe pen en morele betrokkenheid laat hij zien hoe spirituele pretentie, wereldverachting zonder kennis, en het claimen van innerlijke verlichting buiten de grenzen van de islamitische religie kunnen leiden tot subtiele maar ernstige afwijkingen. Wie de staat van de hedendaagse moslimwereld met een kritisch oog onderzoekt, kan niet anders dan erkennen dat Ibn al-Jawzi's waarschuwingen niet slechts contextueel, maar tijdloos en vooruitziend zijn.

Een ander voorbeeld van de studie in diaboliek is het boek *'ighātha al-lahfān fī maṣāyid al-shayṭān* van Ibn al-Qayyim al-Jawziyya. Dit is een diepzinnig werk over de listen van satan en de manieren waarop de mens beschermd kan worden tegen spirituele ondergang. De titel betekent letterlijk: *"Het bijstaan van de noodlijdende tegen de valstrikken van satan."* Het boek verenigt psychologische diepgang, spirituele scherpzinnigheid en theologische precisie, en legt daarbij op indringende wijze bloot hoe diepgaand en verstrekkend de invloed van de diaboliek kan zijn op het verloop van de menselijke geschiedenis.

Hij besteedt ook conform de Koran en de profetische traditie specifieke aandacht aan de geschiedenis van *al-'umma al-ghaḍabiyya*, dus het Joodse volk, waarbij hij niet enkel hun uiterlijke daden en politieke bewegingen beschrijft, maar juist de onderliggende diabolische dimensie blootlegt. Ibn al-Qayyim laat zien hoe dit volk — in voortdurende samenwerking met de listen en strategieën van satan — geleidelijk is uitgegroeid tot een bron van corruptie, misleiding en verdeeldheid binnen de mensheid. Zijn analyse onthult niet alleen historische patronen van verzet tegen goddelijke leiding, maar ook hoe deze zich herhalen in latere tijden

en contexten, steeds weer gevoed door dezelfde satanische energie en geestelijke ontsporing.

We hebben inmiddels de cruciale rol van de diaboliek binnen de historische processen onderkend, een invloed die het verloop van de menselijke geschiedenis aanzienlijk heeft beïnvloed. Echter, naast deze spirituele dimensie, is er een andere onmiskenbare factor die niet over het hoofd mag worden gezien: de rol van het Joodse volk. Het negeren van deze factor betekent het veronachtzamen van een wezenlijk aspect in de studie van de geschiedenis. Dit geldt in het bijzonder voor de islamitische geschiedenis, waar de interacties tussen de vroege moslimgemeente en de Joodse gemeenschappen een diepgaande impact hadden op de richting van de islamitische samenleving, zowel religieus als politiek. Zonder deze dynamiek te begrijpen, kunnen we geen eerlijke of accurate analyse maken van de historische ontwikkelingen die de islamitische wereld hebben gevormd. Een van de belangrijkste redenen waarom de Koran herhaaldelijk verwijst naar de historische gebeurtenissen van dit volk, is dat deze gebeurtenissen niet alleen essentieel zijn voor het begrijpen van de eigenlijke geschiedenis, maar ook voor het trekken van morele en spirituele lessen. De Koran benadrukt deze gebeurtenissen om de gemeenschap van gelovigen bewust te maken van de gevaren van verdorvenheid, verzet tegen goddelijke leiding, en de gevolgen van het negeren van de boodschap van de profeten.

Het is tevens belangrijk om hier te vermelden dat ik in dit boek bepaalde gedragingen en stromingen bespreek binnen een specifieke groep van het Joodse volk, zonder te generaliseren over Joden als geheel. Het is belangrijk te benadrukken dat er binnen de Joodse gemeenschap ook vele stemmen en individuen zijn die zich

juist verzetten tegen de diaboliek die hier wordt beschreven. Mijn intentie is niet te stigmatiseren, maar een kritisch perspectief te bieden op een specifiek fenomeen.

Er zijn latere islamitische geleerden die zich in hun geschriften uitvoerig hebben gewijd aan de historische en actuele rol van dit volk en diens intriges jegens de islam. Voorbeelden hiervan zijn *min 'ibar al-tārīkh fi al-kayd li al-islām* (letterlijk: *Lessen uit de geschiedenis van samenzweringen tegen de islam*) van Muhammad Zahid al-Kawthari, *makā'id yahūdiyya 'abr al-tārīkh* (letterlijk: *Joodse listen door de geschiedenis heen*) van 'Abdurrahman Hasan al-Habannakka, en *qaḍāyā sākhina* (letterlijk: *Heikele kwesties*) van Muhammad Sa'id Ramadan al-Buti. De noodzaak om specifieke werken aan dit thema te wijden vloeide voort uit het feit dat het gevaar in de recente eeuwen aanzienlijk is toegenomen, waardoor de geleerden genoodzaakt waren hier meer aandacht en diepgaandere studie aan te besteden. Ali Ulvi Kurucu verhaalt dat zijn leermeester, Mustafa Sabri – de laatste officiële religieuze autoriteit van het Osmaanse Rijk – eens verklaarde dat bepaalde Joodse denkers de mensheid vergiftigd hebben met ideologische stromingen die, in zijn woorden, schadelijker zijn dan atoombommen. Volgens deze overlevering verwees hij hiermee naar vijf invloedrijke figuren: Karl Marx, Charles Darwin (als crypto-Jood), Sigmund Freud, Auguste Comte en Émile Durkheim. Deze denkers, elk op hun eigen terrein, introduceerden ideeën die als fundamenteel ondermijnend voor traditionele religieuze en morele orden worden beschouwd.

Zonder erkenning van de diaboliek en de Joodse invloed – zoals de Koran herhaaldelijk beschrijft – blijven de analyses van historici, sociologen en diplomaten fragmentarisch en reductionistisch. Intrigues, sektarisme, tirannie, imperialisme en zelfs

burgeroorlogen worden dan gereduceerd tot materiële belangen of menselijke fouten, terwijl zij in werkelijkheid ook onderdeel zijn van een bredere strijd tussen waarheid en valsheid, tussen goddelijke leiding en satanische misleiding.

Deze benadering — waarin de diabolieke invloed en de historische rol van het Joodse volk centraal staan — vormt geen breuk met de klassieke geschiedschrijving, maar is juist een verdieping ervan. Zij stelt ons in staat om onder het oppervlak van politieke allianties, ideologische verschuivingen en religieuze conflicten te kijken, en de geestelijke krachten en patronen te doorgronden die deze gebeurtenissen vormgaven. Door deze dubbele lens toe te passen, wordt geschiedenis niet slechts een verzameling feiten en data, maar een openbarende reis naar de essentie van menselijke ontwikkeling en moreel verval. Wie de geschiedenis zo leest, leest niet alleen het verleden, maar ontwaart ook de blauwdruk van het heden — en mogelijk, de schaduwen van de toekomst.

Het begin van de schepping

De geschiedenis begint eigenlijk met de allereerste fasen van de schepping, zoals die uit de islamitische openbaring naar voren komen. Ik moet hier nadrukkelijk stellen dat deze kennis slechts haalbaar is door openbaring, en niet via rationele speculatie of wetenschappelijke experimenten.⁸ Het eerste wat Allah, de Almachtige, schiep was de Pen (*al-qalam*), die onmiddellijk werd opgedragen om alles op te schrijven wat ooit zou plaatsvinden — van het begin der tijden tot aan het einde van de schepping. Dit werd vastgelegd op de *lawḥ al-maḥfūz*, de bewaarde tabletten, waarin het goddelijke voorbeschikking zich bevindt. Vervolgens werd de Troon (*al-ʿarsh*) geschapen, die als het hoogste en meest verheven onderdeel van de schepping wordt beschouwd.

⁸ Wat buiten het bereik van rationele speculatie en wetenschappelijk experiment valt, zijn de eerste fasen van de schepping. Deze oorsprong is niet onderhevig aan empirische waarneming of herhaalbare proefnemingen. Daarom zijn de theorieën over de oerknal en het ontstaan van het leven niets anders dan astraal getinte speculaties, vergelijkbaar met de voorspellingen van waarzeggers, magiërs en occultisten. Allah, de Almachtige, maakt ons hierover duidelijk: “Ik liet hen niet getuige zijn van de schepping van de hemelen en de aarde, noch van hun eigen schepping; en Ik neem hen die tot dwaling leiden niet als helpers.” (18:51) Het gaat hier echter niet om het ontstaan van leven op aarde zelf, want dat kunnen wij wél onderzoeken door de aarde te doorkruisen, de bergen, zeeën, rivieren, flora en overblijfselen van oude beschavingen te bestuderen. Over deze taak openbaart Allah, de Almachtige: “Zeg: ‘Reis door de aarde en zie hoe Hij de schepping is begonnen.’ Vervolgens brengt Allah de laatste schepping tot stand. Voorwaar, Allah is Almachtig over alle zaken.” (29:20) Dit vers wijst ons erop dat we historische, archeologische, geologische en antropologische onderzoeken moeten verrichten om de tekenen van Allah te ontdekken en Zijn macht te aanschouwen.

Daarna ging de schepping van de hemelen en de aarde in zes dagen voort, zonder dat Allah, de Almachtige, daarbij enige vorm van vermoeidheid kende. Er zijn verschillende overleveringen die deze scheppingsfasen toelichten. De bekende historicus en hadithgeleerde Ibn Kathir beklemtoont dat elke dag een fase vertegenwoordigde waarin orde, maat en balans werden vastgesteld in de kosmos. De hemelen werden versierd met sterren en de aarde met haar bergen, zeeën en flora.

Na de schepping van de fysieke wereld richtte Allah, de Almachtige, Zich tot de schepping van de levende wezens. De engelen werden geschapen uit licht; zij zijn zuiver en zondenvrij, voortdurend in aanbidding en gehoorzaamheid. Ook de jinn werden geschapen, maar uit rookloos vuur. Onder hen bevond zich Iblies, die oorspronkelijk bekendstond om zijn vroomheid en verheven positie — hij was een vrome jinn die zich onder de engelen bevond door zijn aanbidding, maar zijn ware aard zou zich later openbaren. De schepping van Adam (vrede zij met hem) markeert een cruciaal moment in de goddelijke geschiedenis. Adam werd geschapen uit verschillende soorten aarde, wat de diversiteit van zijn nageslacht symboliseert. Allah, de Almachtige, formeerde hem zonder tussenkomst van iets, en blies daarna leven in hem, waardoor hij tot leven kwam. De engelen kregen het bevel zich voor Adam neer te buigen als eerbetoon. Iblies, die tot dan toe gerekend werd tot de godvruchtigen, weigerde dit bevel uit arrogantie en hoogmoed. Zijn weigering leidde tot zijn vervloeking en de openbaring van zijn ware intentie: om de mensheid tot het einde der tijden te misleiden. Vervolgens schiep Allah, de Almachtige, Hawwa (Nederlands: Eva) uit Adam, opdat hij niet alleen zou zijn. Zij woonden samen in het paradijs, waar zij leefden in vrede, tot Iblies hen benaderde met misleiding. Hij fluisterde hen in dat als zij van de verboden boom zouden eten, zij het eeuwige leven zouden verkrijgen. Ondanks de

waarschuwing van Allah, de Almachtige, gaven zij toe aan de verleiding en aten van de boom. Als gevolg hiervan werden zij uit het paradijs verdreven en naar de aarde gezonden — niet alleen als consequentie, maar ook als onderdeel van Allahs voorbeschikking en plan. Adam toonde berouw en Allah, de Almachtige, vergaf hem, maar Iblies volhardde in zijn rebellie en begon zijn eeuwenlange missie van misleiding.

Deze eerste hoofdstukken van de geschiedenis zijn geen mythische verhalen, maar goddelijk onderbouwde waarheden die de blauwdruk vormen voor de rest van de menselijke geschiedenis. De centrale spanning tussen goddelijke leiding en satanische misleiding, tussen gehoorzaamheid en hoogmoed, vormt vanaf het begin de kern van de menselijke beproeving. Deze kosmische strijd, begonnen bij de schepping, zet zich voort in de geschiedenis van de mensheid — en alleen wie deze oorsprong begrijpt, kan de daaropvolgende fasen van de geschiedenis juist interpreteren.⁹

⁹ Dit hoofdstuk is samengevat geparafraseerd uit het geschiedkundige meesterwerk *al-bidāya wa al-nihāya* (vol. 1, p. 11-215) van Ibn Kathir.

De eerste moord

In de Koran vertelt Allah, de Almachtige, het verhaal van de twee zonen van Adam. Beiden brachten een offer: Habil (Abel), die herder was, offerde een vet lam; Qabil (Kaïn), die landbouwer was, bracht een offer van inferieure landbouwproducten. Allah, de Almachtige, accepteerde het offer van Habil maar wees dat van Qabil af. Dit leidde tot jaloezie, en Qabil bedreigde zijn broer met de dood.

Habil antwoordde dat hij zijn broer nooit zou doden, zelfs niet als die hem zou aanvallen, uit vrees voor Allah, de Almachtige. Qabil werd uiteindelijk toch overgehaald door zijn ego en vermoordde zijn broer. Daarna wist hij niet wat hij met het lichaam moest doen, tot Allah, de Almachtige, een raaf zond die een gat groef in de aarde om hem te tonen hoe hij zijn broer moest begraven. Qabil voelde toen berouw.

Volgens overleveringen werd het offer oorspronkelijk voorgesteld door Adam, die bepaalde dat de broers een offer moesten brengen omdat Qabil weigerde zijn zuster aan Habil te geven, hoewel dat volgens de wetgeving van Adam verplicht was. Adam vertrok naar Mekka om te pelgrimeren en vertrouwde zijn zonen toe aan Qabil. Toen hij terugkwam, was Habil al vermoord.

Sommige overleveringen zeggen dat Qabil zijn broer sloeg met een stuk ijzer, of hem doodde met een steen terwijl hij sliep, of hem wurgde zoals roofdieren dat doen. De verscheidenheid in overleveringen toont aan dat het precieze middel van de moord niet eenduidig vastligt.

Wat betreft de straf: Qabil werd niet alleen verantwoordelijk voor de moord op zijn broer, maar hij wordt ook beschouwd als de eerste die moord introduceerde op aarde. Iedere onrechtvaardige moord daarna komt op zijn rekening. Sommige overleveringen vermelden dat Qabil het lichaam van Habil jarenlang op zijn rug meedroeg voordat hij het begroef. De raaf die zijn broeder begroef diende hem als voorbeeld. Dit wordt gezien als de eerste begrafenis op aarde.

Adam (vrede zij met hem) kreeg vele kinderen. Een van zijn zonen was Shith (letterlijk: geschenk van Allah). Ze noemden hem zo omdat hij aan Adam (vrede zij met hem) werd gegeven nadat Habil was gedood. Toen de dood naderde voor Adam (vrede zij met hem), gaf hij zijn zoon Shith instructies over de uren van de dag en de nacht, en leerde hem de aanbidding van die uren, en vertelde hem over de komst van de zondvloed die later zou plaatsvinden.

Toen Adam (vrede zij met hem) stierf, en dat was op een vrijdag, kwamen de engelen met balsem en een grafwade uit het paradijs van Allah, de Almachtige, en brachten het aan zijn zoon en opvolger Shith (vrede zij met hem). Er is meningsverschil over de plaats van zijn begrafenis. De meest gangbare mening is dat hij begraven werd op de berg waar hij werd neergelaten in India. Anderen zeggen dat hij begraven werd bij de berg Abu Qubays in Mekka, en het wordt gezegd dat Nuh (vrede zij met hem), tijdens de zondvloed, Adam en Hawwa in een ark vervoerde en hen in Jeruzalem begroef. Dit werd door de bekende historicus en exegeet Ibn Jarir al-Tabari overgeleverd. De historicus Ibn 'Asakir overleverde van sommige mensen dat ze zeiden: "Zijn hoofd bevindt zich bij de Moskee van Ibrahim, en zijn voeten bij de rots van de Heilige Moskee." Hawwa stierf een jaar na hem.

Er is ook meningsverschil over de duur van zijn leven. In de overlevering van Ibn 'Abbas en Abu Hurayra (moge Allah tevreden zijn met hen) wordt gezegd dat zijn leven duizend jaar was. Ibn 'Asakir levert over dat de schepping zeven dagen hilde om Adam toen hij stierf. Na de dood van Adam (vrede zij met hem), nam zijn zoon Shith (vrede zij met hem) de leiding over en kreeg ook profeetschap.

Toen de sterftijd van Shith gekomen was, legde hij zijn testament vast voor zijn zoon Anush, die daarna het leiderschap op zich nam. Vervolgens kwam zijn zoon Qinan, en daarna zijn zoon Mahalalel, die volgens de Perzen de koning van de zeven regio's werd. Hij zou de eerste zijn geweest die bomen omhakte en grote steden en vestingwerken bouwde. Hij zou ook de stad Babel en de stad Susa gebouwd hebben, en hij zou Iblies en zijn legers hebben verslagen, hen uit de aarde verdreven naar de uithoeken van de bergen. Hij doodde veel van de verraderlijke jinn en geesten. Hij droeg een groot kroon en hield toespraken voor het volk. Zijn heerschappij duurde veertig jaar. Na zijn dood nam zijn zoon Yared de leiding over. Toen zijn tijd was gekomen, legde hij zijn testament neer voor zijn zoon Khonukh, die de bekendste van hen was, namelijk Idris (vrede zij met hem).¹⁰

Dit alles bevestigt niet alleen de corruptie en bedriegerij van de theorie van de biologische evolutie, maar ook die van de sociale evolutie. Het is niet slechts een dwaling te beweren dat de mens afstamt van primaten; evenzeer is het vals om te stellen dat de oude volken en beschavingen niets meer waren dan primitieve, halfnaakte jagers zonder enige ontwikkeling.

¹⁰ Dit hoofdstuk is samengevat geparafraseerd uit het geschiedkundige meesterwerk *al-bidāya wa al-nihāya* (vol. 1, p. 216-233) van Ibn Kathir.

Integendeel: de goddelijke openbaringen, historische overleveringen en archeologische vondsten getuigen ervan dat de vroegere volkeren hoogstaande beschavingen hebben voortgebracht, die door latere generaties niet meer zijn geëvenaard. Zij beschikten over diepgaande kennis van ambacht, techniek, natuurkunde en astronomie, en wisten deze wijs en harmonisch toe te passen, zonder de ecologische balans te verstoren. Deze kennis verkregen zij via de goddelijke openbaringen, overgebracht door profeten en boodschappers. Onder de vele indrukwekkende archeologische vondsten die hiervan getuigen zijn:

- De Piramides van Gizeh (ca. 2580–2560 v.Chr.), met hun immense bouwtechniek en nauwkeurige astronomische uitlijning;
- Göbekli Tepe (ca. 9600–8200 v.Chr.) in Turkije, een heiligdom dat de theorieën over ‘primitieve jagers’ volledig ondermijnt;
- Mohenjo-Daro (ca. 2600–1900 v.Chr.) van de Indusbeschaving, met zijn geavanceerde stadsplanning, riolering en watervoorziening;
- Teotihuacán (ca. 100 v.Chr. – 550 n.Chr.) in Mexico, een stad gebouwd volgens kosmologische principes en voorzien van complexe infrastructuur;
- De megalithische tempels van Malta (ca. 3600–2500 v.Chr.), ouder dan de Egyptische piramides, met astronomische precisie geplaatst;